

Елегія про перстень пісні

Богдан-Ігор Антонич

Я маю дім, при домі сад,
ліричні яблуні у ньому.
Мов свіже молоко — роса,
розваги мед мені палкому.
Мов капелюх, квітчастий дах,
і дім мальований, мов скриня.
Злодії ходять по садах
крізь перелази та вориння.
Обгородити треба конче,
покласти мур з каміння й сну.
Росте в мойому саді сонце —
похмільна квітка тютюну.

Виходжу в сад і юне серце
незаспокоєне й невтишне
окрилюю зеленим скерцом
розспіваної тужно вишні.
Виходжу в сад, як сонце гасне
і вечір, мов струна, тремтить.
Життя звабливе і прекрасне
в одній хвилині пережить!
Виходжу в сад, слова зриваю,
дерев натхнених щедрю дань.
Ой, хлопче, хлопче, ти в одчаю
красі нестямній в очі глянь!

Спалився вечір елегійний,
зів'яв, мов пісня, спопелів.
Збирай у дзбан слова спокійні,
свій молитовно юний спів!
Як ватра сонце догоріло,
пожаром очі обпекло.
В горючому вінку несміло
схиляю радісне чоло.

Обвечоріло. Обкурилось,
мов сто кадильниць, ніч димить.

Кружалном сонце покотилось
назустріч місяцеві й тьмі.
Цвігучий дим, синява муть,
ніч зорями на небі шиє.
Ти, хлопче, обережний будь,
весна росою очі виїсть.

Знов пахне подув конвалійний,
насичується медом кров.
Хоч крок відміряно спокійний,
невтишне серце б'ється знов.
Господар саду — юний лірик —
повільно йду під ночі спів.
Несу в долоні обважнілій
кіш, повний спілих місяців.

Шумлять дерева елегійно.
Про що шумлять?
— Кохання й сон.
Так вечора душні обійми
вколишуть серце в свій полон.
Таємні тіні — квіти ночі,
це душі білених дерев.
До місяця летіти хочуть,
та вітер їх не забере.

О туго радісна й велика,
слова стрільчасті в небеса!
Це місяць — молодий музика
настроює, мов скрипку, сад.
Нестримна мріє і химерна!
Прослався в безвість ночі шлях.
Ні, небо слів тих не поверне,
і не поверне їх земля.

Дерев послухай! Їхню сповідь
у книгу ночі запиши!
Мов явір, що тінь власну ловить,
схились до власної душі!
У книзі ночі срібні букви,
натхненні сторінки шумлять.

Її не візьмете до рук ви,
її до серця треба взять.
Мов зорі сплячі в глибині,
осяяні недійсним сном,
пробудяться слова на дні
душі окриленої, і
відповідає співом дно.
Відповідає співом явір,
відповідає співом ніч,
спиняється невтишний крок.
Натхненним циркулем уяви
накреслиш коло рівних строф.

Хай серце сп'янене в цю мить
окрилюється і горить,
нехай злітають догори,
нехай зриваються увиш
думки схвильовані й крилаті!
О слово, що в устах тремтиш,
невже ж мені тебе спиняти?
Я чую, як приходиш, чорна,
п'янлива та болюча пісне,
шукає змісту гостра форма,
єдина, що мій жах помістить,
і мою радість світляну,
і всю знемоги глибину,
і словом просто в серце тну,
аж трисне кров, мов крик одчаю,
з нестями й щастя умираю.

На дверях дому знак зловісний,
на дверях дому — перстень пісні.